kade inimene mulle sünni ei annaks, ei ma rahwa inimeste õnnetuse üle naerma ajan ja seda wiist õrnade kaastundmiste surmaja wõiks olla, siis ütlen ette ära, et ma niisugust pattu mitte ei taha teha, sest: Priidu on minu lelle poeg, ja oma lihase lelle poja üle wõib enam rääkida kui ühe wõera inimese üle; lellepoeg ei ole mitte üks üleüldine inimene, sellepärast ei wõi tema üle naermine ka mitte üleüldist elukiisitide rikkumist sünnitada. Teiseks ei naera ma mitte ühe Jumalast saadetud õnnetuse üle, waid ühe niisuguse õnnetuse üle, mis edewusest on tulnud. Ja see õnnetus ei oleks millalgi tulnud, kui Priidu mehine mees oleks olnud ja mehe tööd teinud ja nagu kingisepp oma liistu juure jäänud. Hea küll. Lugu oli nii. Mõne aja eest pani Pariisi linna tarkmees Pastöör terwe ilma oma uue leiduse läbi kihama. Tema ütles: Ma olen maru tõbe wastu ühe mõjuwa rohu leidnud. See roht on nii: „Kui kedagi bull wõi marune koer on hammustanud, siis tulgu ta minu juure, ma panen talle teise marukoera kihwtiga rõugeid ja õnnetu on surmast peastetud". Selle tarwis pidas Pastöör omale karja kodujäneseid, kellele ta järjest marukihwtiga rõugeid oli pannud, nii et tall maru millalgi majast ei lõppenud. Kus haigeid arstida on, seal piab ka rohtu käe päralt olema. Minu lellepoeg Friedrich Knopf oli nüüd selleşt leidusest ka mõnda kuulnud ja lugenud ning ühel wõeraspiul ütles ta: Mu härrad! See Pastööri leidus ei ole sugugi nii uus, nagu teie arwate! Ma olen ta juba ammugi wälja unrinud, aga ma ei taha nud oma uudisega nii kähku ette tungida!" Priidu abikaasa kuulis ka seda lugu ning, kes asja osawamalt tähele pani, see wõis näha, kudas Eleonore Priidut kuube pidi tõmbas ja tasa ütles: „Priidu, ära pilli lõhki aja!" Aga mis Priidu sellest kuulas; pill on ju lastele, aga mitte meestele tehtud. Mõne päewa päralt oli linnas suur kõla labti, üks koer lastud maha ja toodud linna loomatohtri kätte läbi katsuda. Kõik ütlesiwad: Mis ta muu on kui maru koer! Nüüd oli ka minu lellepojal tee jalgade all, kuue saba kaenlas ja — loomatohtri juure.



„Tere, armas ja austatud tuttaw!" hakkas Priidu juttu tegema.

„Tere, tere, herra Knopf," wastas loomatohter. „Kust mulle see suur au on tulnud, et üks Teie sugune kuulus õpetlane minu katuste alla tuleb?"

„Tulin kuulama, mis lugu selle koeraga on, keda Teie juure läbi katsuda toodud."

„„Ega see enam koer ei ole, see on juba raibe," wastas loomatohter.

„Noh, olgu Teie nimetamine õigem. Mis lugu raipega on?"

„„Missuguse raipega?""

„Teie raipega!"

„„Ärge pange pahaks, austatud Knopfi herra, kui ma Teid paluda julgen, natuke peenemalt rääkida! Ma pole kellegi raibe."

„Heideke, kes seda ütleb! Ma räägin koera raiwest."

„„Siis nimeta ikka loom ka ära, kelle raiwest ja räägid; nii on iga mehe wiis, kes tahab, et tema keelest piab aru saadama.""

„Palun andeks! Aga ütelge kas see koera raibe on bull!

„„Koer oli küll bull, aga kas raibe ka bull on . . .

„Noh, kui koer bull oli, siis piab ju raibe ka bull olema."

„„Raiwest on näha, et koer bull oli.""

„Austatud herra, ärge pilgake mind nii kaua, ma tean, et Teie osaw mees olete ja nalja armastate. Aga mull on nüüd kibe ast ees ja tulin Teie palwele."

„„Wäga hea!" austatud herra Knopf. Mis teie siis palute?""

„Ma palun ühi tükikest selle bullu koera pea ajust. Aga palun aga ka asja mõni aeg sala hoida."

„„Mis teie niisuguse rikutud lihaga teete?""

„See ep see saladus on."

„„Teie räägite niimoodi, et ma millgil kombel, kui wannutatud mees, Teie palwet ei wõi täita ""

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1888, lk. 25